

Spomini na prvi šolski film

Ko sem obiskoval drugi razred ljudske šole na Suhi, smo šolarji in šolarke doživeli nekaj enkratnega. Za naslednji dan je bil namreč napovedan film.

Film? Sicer sem že slišal, da si lahko ogledaš film v kinu, prave predstave o celotni zadevi pa nisem imel. Doma nismo imeli televizorja in v kino, bog ne daj, otroci seveda tudi nismo smeli. To je bilo dovoljeno samo odraslim. Zato sem toliko težje pričakoval dan filmske predstave.

Že sama naprava je bila nekaj posebnega. Česa takega še nisem videl – tudi sošolci ne. Z velikim zanimanjem in z veliko pozornostjo smo opazovali priprave. Učitelj je prinesel zelen pločevinast aparat in ga postavil na posebno mizico. Odstranil je pokrov, izvlekel dve ročici in na vsako pritrdil velik filmski kolut.

Nestrpno, a povsem mirno smo opazovali, kaj se bo zgodilo. Ko je učitelj vklopil projektor, sta se kolesi zavrteli in filmski trak je začel na steno risati plešoče številke. Z odprtimi usti smo spremljali ta čudež, ki se je dogajal tam na steni. Nemški film z naslovom „Der Teufel mit den drei goldenen Haaren“ nas je navduševal od vsega začetka in je ostal napet do konca. Celó strah nas je navdal, ko je mlad fantek spečemu zlodeju izrul tri zlate lase, ne da bi se ta zbudil. Vsi smo si oddahnili, ko je bil fant spet na varnem, saj si prej skoraj dihali nismo več upali. S popolno pozornostjo in v že skoraj boleči tišini smo gledali ta film. Slišati ni bilo nobenega hrustanja čipsov in srebanja kole, kot je dandanes navada – samo kak začudeni „uh“ ali „oh“ se je pojavil.

Kako veseli in srečni smo bili, da smo smeli doživeti nekaj takega. Še dolgo smo se pogovarjali o zanimivem filmu in še danes se rad spomnim svojega „prvega filma“.

